

РЕШЕНИЕ

№ 6131

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Гражданско дело № 20231110140893 по описа за 2023 година

Производството е по реда на ГПК, част II "Общ исков процес", дял I "Производство пред първата инстанция".

Образувано е по **искова молба вх. № 208084/21.07.2023 г., уточнена с молба вх. № 263514/25.09.2023 г.** на ЕАД, ЕИК срещу С. И. Д., ЕГН *****, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни **искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми във връзка с топлоснабден имот с абонатен № 228504: 1./ сумата **209,19 лева** – главница, представляваща незаплатена цена на доставена топлинна енергия за битови нужди през периода 01.05.2019 г. – 30.04.2021 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. 2./ сумата **12,96 лева** – главница, представляваща неплатена цена на предоставена услуга за дялово разпределение за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка една главница, считано от датата на подаване на исковата молба – 21.07.2023 г. до окончателното плащане, 3./ сумата **51,25 лева** – мораторна лихва върху първата главница за периода 15.09.2020 г. – 28.06.2023 г., и 4./ сумата **3,30 лева** – мораторна лихва върху втората главница за периода 15.08.2020 г. – 28.06.2023 г.

В исковата молба се навеждат твърдения, че ответникът е потребител на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, поради което е обвързан от договор за продажба при Общи условия, приети от топлопреносното дружество. Твърди се, че през исковия период за процесния имот е била доставяна ТЕ, цената за която е платима месечно, като падежите за плащане са определени в съответните приложими през този период Общи условия. Поддържа се, че съгласно разпоредбата на чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ стойността на потреблението е начислявана по прогнозни месечни вноски, като в края на всеки отоплителен сезон са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение от фирмата, извършваща дялово разпределение на доставяната топлоенергия в сградата етажна собственост по местонахождение на имота. Посочва се, че ответникът не е изпълнил задълженията си за заплащане цената на потребената ТЕ и на услугата дялово разпределение през исковия период, като поради забавата за плащане дължи и мораторна лихва върху главниците след изтичане на установения в Общите условия падеж

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника С. И. Д., с който изразява становище за допустимост и частична основателност на предявените искове. Заявява, че не оспорва начислените количества топлинна енергия и дялово разпределение за процесния период и имот, както и не оспорва, че дължи тези суми на ищеца, но

към момента на депозиране на писмения отговор не ги е заплатил. Релевира възражение за погасяване на част от претендираните суми поради изтекла давност и моли за отхвърляне на исковите претенции досежно погасените по давност вземания, начислени от топлофикационното дружество за периода до 21.07.2020 г.

С оглед процесуалните изявления на страните, вкл. признанието на ответника, направено в срока по чл. 131 ГПК, че не оспорва начислените количества топлинна енергия и дялово разпределение за процесния период и имот, както и че не оспорва дължимостта на претендираните от ищцовото дружество суми, в проведеното на 27.03.2024 г. открито съдебно заседание, СРС е отделил, на основание чл. 153, вр. чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, като безспорно между страните обстоятелството, че са били обвързани от валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия досежно процесния имот през процесните отчетни периоди.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Както се посочи по-горе, по делото не е спорно и поради това е отделено като безспорно между страните в проведеното на 27.03.2024 г. открито съдебно заседание обстоятелството, че те са били обвързани от валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия досежно процесния имот –, **находящ се в гр. София,**“ /**понастоящем ж. к.**/, бл. 8, вх., през процесните отчетни периоди.

Видно от представения по делото **протокол от проведеното на 12.09.2012 г. Общо събрание на собствениците на етажната собственост**, находяща се в гр. София, ж. к., бл. 8, етажните собственици са взели решение за прекратяване на договорните отношения с досегашния топлинен счетоводител – „Бруната“ ЕООД, и за сключване на договор с „.....Г“ ЕООД, което дружество да извършва дялово разпределение на топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост. Към този протокол е съставен и списък на етажните собственици, които с подписите си са удостоверили горното решение. В списъка на етажните собственици за е посочено лицето Иван Д. Стойчев /баща на С. И. Д. съгласно Удостоверение за родствени връзки на л. 121 от делото/, срещу което е положен саморъчен подпис, неоспорен в настоящия процес.

По делото е ангажиран като писмено доказателство **Договор № Д-0-69/03.06.2020 г., сключен между ЕАД –“ ЕООД – изпълнител**, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139в ЗЕ. По силата на този договор възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ – 024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

По делото са представени и приети **Обща фактура № 1005332597/31.07.2020 г. за отчетен период 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. и Обща фактура № 1013855895/31.07.2021 г. за отчетен период 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г.**

С исковата молба е представено **извлечение от счетоводството на ищцовото дружество за абонат ******* със задължения за периода м.10.2020 г. – 31.07.2021 г. в общ размер на 276,70 лева, от които 222,15 лева – главница, и 54,55 лева – лихви.

С определение от 29.01.2024 г. по настоящото исково дело, като трето лице – помагач на страната на ищеца е конституирано дружеството „.....“

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предявени са за разглеждане при условията на обективно, кумулативно съединяване осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на предявените иски за цена на потребена ТЕ и услуга за дялово разпределение изисква кумулативното установяване от страна на ищеца на следните материални предпоставки: съществуването на облигационно правоотношение с предмет продажба /доставка/ на топлинна енергия между топлофикационното дружество, в качеството му на продавач, и потребителя, в качеството му на купувач; продавачът реално да е изпълнил задължението си да достави твърдяното количество топлоенергия до имота в претендираната стойност и за купувача да е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена, както и, че през исковия период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услуга за дялово разпределение от лице, с което е сключен договор, при което е възникнало насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

Основателността на исковите за лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на следните материални предпоставки: главен дълг; изпадане на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

По своевременно релевираното в срока по чл. 131 ГПК възражение за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

По исковите с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ:

Според действащата от 05.03.2004 г. и към настоящия момент разпоредба на чл. 150, ал. 1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 ЗЕ/.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "клиенти на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

Изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти /потребители/ на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие обаче не е изчерпателно. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, напр. с откриването на индивидуална партия на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот /мотиви по т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2017 г., ОСГК/.

Договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот от етажна собственост може да бъде както изричен писмен /при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора/, така и презюмиран /сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване/, като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина /изричен или презюмиран/, преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице.

По делото е отделено като безспорно между страните обстоятелството, че са били обвързани от валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия досежно процесния имот –, находящ се в гр. през процесните отчетни периоди.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на ТЕ в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на ТЕ самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по смисъла на чл. 139а ЗЕ. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 – чл. 148) и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г.). Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на ТЕ, отдадена от сградна инсталация, ТЕ за отопление на общите части, и ТЕ за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 ЗЕ ТЕ за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

По делото не се спори, че сградата – етажна собственост /в която се намира процесният имот/ е присъединена към топлопреносната мрежа, като видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 12.09.2012 г. и списък към него е, че етажните собственици в сградата, находяща се на адрес: гр. София, ж. к., бл. 8, са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на ТЕ и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла

вода на третото лице – помагач – „.....“ ЕООД.

С оглед процесуалните изявления на ответника, направени в писмения отговор по чл. 131 ГПК, по делото не е спорно, че за процесните отчетни периоди е доставена топлинна енергия в процесния имот на претендираната с исковата молба стойност, както и че таксата за извършена услуга дялово разпределение е в претендирания от ищеца размер за исковия период.

Спорният по делото въпрос се концентрира върху обстоятелството какъв е размерът на дължимите от С. И. Д. суми с оглед своевременно релевираното от негова страна възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с в Тълкувателно решение 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, и за тях се прилага тригодишната давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение /13.05.2020 г./ спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти.

Предявяването на иска спира течението на давността, като в случая исковата молба е подадена в съда на 21.07.2023 г., като при съобразяване на разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, и обстоятелството, че за периода 13.03.2020 г. – 13.05.2020 г., течението на давностния срок е било спряно, то в процесната хипотеза извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва на 14.05.2020 г. /21.07.2020 г. – периода на извънредно положение/. Следователно извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва **след и на 14.05.2020 г.** по аргумент от нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД. В разглеждания случай предмет на разглеждане са вземания за цена на доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. Поради което съдът намира за изтекла погасителната давност досежно претендираните суми, начислени за **м.05.2019 г. – м.02.2020 г.** Това е така, тъй като съгласно чл. 33, ал. 1 от приложимите към релевантния период ОУ на ищеца – тези от 27.06.2016 г., публикувани на 10.07.2016 г. и влезли в сила от 11.08.2016 г., месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ са платими в 45-дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят, а това означава, че най-късното вземане – това за м. февруари 2020 г. е станало изискуемо на 15.04.2020 г., т. е. преди 14.05.2020 г., поради което то, както и предхождащите го месечни задължения – тези за м.05.2019 г. – м.01.2020 г., включени в исковия период, са обхванати от изтекла тригодишна погасителна давност. Осъществено от ищеца фактуриране на консумираното количество ТЕ въз основа на действителното потребление по реда на чл. 32, ал. 3 ОУ не променя момента на изискуемостта на месечните вноски /равни или прогнозни/. Определянето на срок за изпълнение на задълженията в процесните общи фактури, от който започва да тече погасителната давност, няма действие по отношение на ответника – арг. чл. 20а, ал. 2 ЗЗД. При това положение и като съобрази, че с доклада по делото са били отделени като безспорни обстоятелствата, че за процесните отчетни периоди е доставена топлинна енергия в процесния имот на претендираната с исковата молба стойност, както и отразеното в представените от ищцовото дружество писмени документи, касаещи начислената стойност на ТЕ за отчетен период 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. и съобразно нормата на чл. 162 ГПК СРС приема за установено, че общата стойност на вземането за цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2021 г. възлиза на 209,19 лева, от която сума обаче следва да се извади сумата от 88,28 лева, представляваща задължения за периода 01.05.2019 г. – 14.05.2020 г., за които съдът прие, че са обхванати от изтекла погасителна давност. При това положение, задължението на ответника за цена на топлинна енергия за периода от м.03.2020 г. до 30.04.2021 г. възлиза в размер на 120,91 лева, до който размер предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 209,19 лева, или за размера от 88,28 лева, и за периода от 01.05.2019 г. до 14.05.2020 г.

Относно претенцията за стойността на услугата дялово разпределение съдът намира следното:

По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на ТЕ се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от

клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл. 36 от Общите условия на ищеца клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на партията на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. Във връзка с това по силата на закона възниква система от две относително независими правоотношения, чиито страни и предмет се определят от закона. По едното възниква задължение за топлофикационното дружество за заплащане на търговеца, извършващ дялово разпределение цената на услугата дялово разпределение, а по второто – потребителите дължат заплащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество. С договора сключван по реда на 139в, ал. 3, т. 4 ЗЕ между топлофикационното дружество и търговеца, извършващ дялово разпределение се определя само цената за услугата дялово разпределение, а в този по чл. 140, ал. 5, т. 8 ЗЕ между клиентите и търговеца, извършващ дялово разпределение – само условията и начинът на плащане на услугата. Единственото условие (основание) за задължението на потребителите за плащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество е услугата за дялово разпределение да е реално извършена.

С договора от 03.06.2020 г., сключен между ищеца и "....." ЕООД страните са договорили заплащане от ЕАД на извършваните услуги съгласно Приложение № 2, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно до 30 април за следващия изравнителен период.

Между страните не се спори, че услугата дялово разпределение е била реално извършена, като с оглед съпадащите им изявления съдът е отделил като безспорно помежду им обстоятелството, че таксата за извършена услуга дялово разпределение в процесния имот е в претендирания от ищеца размер за исковия период.

С оглед горното съдът приема, че ищецът се легитимира като носител на правото да получи стойността на извършваната услуга за дялово разпределение и предявения иск за установяване на нейната дължимост е установен по своето основание и размер. От страна на ищеца се претендира вземания за периода м.06.2020 г. – м.04.2021 г., поради което съдът приема, че вземанията за исковия период не са обхванати от тригодишна погасителна давност /която както се посочи би обхванала единствено вземанията, чиято изискуемост е настъпила след и на 14.05.2020 г./.

Всяка от уважените главници следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 21.07.2023 г. до окончателното плащане.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл. 84, ал. 1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава, както и размера на претенцията си.

За исковия период приложими са **Общите условия за продажба на ТЕ от ЕАД, одобрени с Решение № 0У-1 от 27.06.2016 г. на ДКЕВР**, на основание чл. 150 ЗЕ, и публикувани във в-к "....." на 11.07.2016 г., в сила от 12.08.2016 г. Според чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца за продажба на ТЕ за битови нужди, в сила от 12.08.2016 г., месечната дължима сума за доставената ТЕ на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество ТЕ и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество ТЕ за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество ТЕ за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася.

Според чл. 33, ал. 4 от Общите условия от 2016 г., продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са

заплатени в срока по ал. 2, т. е. ако не са заплатени в 45-дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определена на база изравнителните сметки. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на ТЕ не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно ТЕ по чл. 32, ал. 1 от Общите условия.

Върху окончателно определените по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество ТЕ (чл. 32, ал. 3) клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на ТЕ да изпълнят задължението си да заплатят на ищеца тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие, като предостави информация относно дължимата сумата, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от Общите условия. С оглед на това следва да се приеме, че 45-дневният срок тече от издаването на фактурата за съответния отчетен период, а не от изтичането му, в случай че същата е издадена след изтичането на периода. При осъществяването по реда на чл. 20 ЗЗД тълкуване на горепосочените клаузи, съдът приема, че предвиденият 45-дневен срок за изпълнение на задълженията по чл. 32, ал. 3 от Общите условия не би могъл да тече преди изготвянето на изравнителните сметки и издаването на фактура от страна на ищеца, т. е. преди 31 юли на съответната година. Необходимостта от изравняване на действително потребеното количество ТЕ с начисленото за периода /отоплителния сезон/ отлага изпълнението на клиентите до извършването му, респ. осчетоводяването му. До тогава кредиторът не може да иска изпълнение. Предвид изложеното, задължението за плащане на дължимата ТЕ при действието на ОУ от 2016 г. е срочно и забавата на клиента настъпва след изтичане на съответния 45 – дневен срок, считано от издаване на общата фактура (или от 15 септември на съответната година. За изпадане в забава не е необходимо обявяването на фактурите на интернет страницата на продавача, нито отправянето на изрична покана до длъжника за плащане (в този смисъл решение № 264821/16.07.2021 г. по в. гр. д. № 1732/2021 г. по описа на СГС, III-Б състав, решение № 995/03.05.2022 г. по в. гр. д. № 6245/2021 г. по описа на СГС, II-А състав, решение № 261817/31.05.2022 г. по в. гр. д. № 11002/2020 г. по описа на СГС, II-А състав и др.).

При така формираните правни изводи съдът приема, че за вземанията за цена на топлинна енергия за периода от м.03.2020 г. до 30.04.2021 г., за който съдът намери, че не са обхванати от изтекла погасителна давност, не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца, за да се поставят клиентите в забава. Поради това, изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвения калкулатор на НАП, размерът на лихвата за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 28.06.2023 г. възлиза на 26,79 лева, до който размер искът за мораторна лихва върху главницата за доставена ТЕ следва да се уважи в цялост, респ. да се отхвърли за горницата до 51,25 лева.

По отношение на задължението за цена на такса за услуга дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба в съда – 21.07.2023 г. и касаеща процесния период, поради което предявеният иск за обезщетение за забава върху задължението за цена на такса за услуга дялово разпределение се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

Относно разноските

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни. Ищецът претендира разноски за платена държавна такса в размер на 100,00 лева и за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство. Съобразно уважената част от исковете в негова полза следва да се присъди сумата в общ размер на 116,16 лева. Ответникът не претендира разноски, поради което такива не следва да му се присъждат.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. И. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес:..... да заплати на **ЕАД, ЕИК** със седалище и адрес на управление:..... на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата в размер на **120,91 лева** – главница, представляваща неплатена цена на доставена топлинна енергия за битови нужди през периода 01.03.2020 г. - 30.04.2021 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. сумата от **12,96 лева** – главница, представляваща неплатена цена на предоставена услуга за дялово разпределение за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка една главница, считано от датата на подаване на исковата молба – 21.07.2023 г. до окончателното плащане, както и сумата от **26,79 лева** – мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. – 28.06.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на доставена топлинна

енергия за разликата над уважения размер от 120,91 лева до пълния предявен размер от 209,19 лева, или за размера от 88,28 лева, и за периода от 01.05.2019 г. до 14.05.2020 г. , както и иска за обезщетение за забава върху задължението за заплащане на цена на доставена топлинна енергия за битови нужди за разликата над уважения размер от 26,79 лева до пълния предявен размер от 51,25 лева, или за размера от 24,46 лева, и иска за обезщетение за забава върху задължението за заплащане на цена на такса за услуга дялово разпределение в размер на 3,30 лева за периода 15.08.2020 г. – 28.06.2023 г.

ОСЪЖДА С. И. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. ..., да заплати на **ЕАД, ЕИК**, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23 Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **116,16 лева** – разноски в исковото производство по гр. д. № 40893/2023 г. на СРС, 29 състав.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД –

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____